

EGYETÉRTÉS

KIADÓ-HIVATAL:

BUDAPEST, IV. KECSKEMÉTI UTCA 6. SZ.
HIRDETÉSEK ÉS NYILTÉRHE...
VALÓ KÖZLEMÉNYEK FELTÉVE A KIADÓHIVATAL...

ERKESZTOSEG:
BUDAPEST, IV. KECSKEMÉTI UTCA 6. SZ.
KÉSZÍTŐKAT NEM KÜLDÖNK VISSZA...

A főváros ivóvize.

Bizottsági tárgyalások, hol sok embertől füg a határozathozatal s hol a mellett tudományos kérdések is fentolára veendők, melyekhez az érdekeltek tagok keveset értenek, a dolog természetesen rendje szerint lassan haladnak előre.

kesz határában források is találhatók, melyek még jobbak és felhasználhatók. De ez már mind tavaly megvizsgált dolog s a

Most a bizottság újra elkészítette jelentését. De állást nem foglal egyik megoldási mód mellett sem, hagyja azt lebegni a levegőben.

Higyük meg azok az urak, a kik a bizottságban benne vannak, hogy a késedelem sokkal nagyobb veszedelem lehet e tekintetben még annál is, ha nem a legjobb tervet fogadják el.

A polgároslott magyar határvidéken fennálló házközösségi intézmény megszűntetéséről szóló 1885. XXIV. t. c. végrehajtása és az eljárás szabályzat megállapítása tárgyában a belügy- és igazságügyi minisztérium által egybeült tanácskozányt...

Olasz parlamentarizmus.

Tegnap történtek meg egész Olaszországban a kamaraválasztások. Az eddig beérkezett jelentések még nem tudják a végeredményt, de a kormánypárt tetemes előnyt tüntetnek föl az ellenzéki pártok fölött.

olaszok nemzeti temperamentumával. Deprist az országban nagy népszerűség környezi, tehetségei és érdemei magasan versenytársai fölé emelik, de nagyon természetes, hogy hosszú tíz évi tartama által...

Ézuttal azonban Depretis még diadalmasan tüntette ki népszerűségének uralkodó fölényt. Ha a szociálista és republikánus, összevéve is csekély számu töredékektől eltekintünk, maga a választási küzdelem nemcsak jelszavaiban, delenyegében is egyedül Depretis személye körül fordult meg.

saink örök erejével keresik a párhuzamot Tisza Kálmán és Depretis tíz éves kormányzata között. Van igaz az olasz ellenzéknek olyan vádja is, mely ha csak a külső elnevezések után indulunk, első látásra hasonlít az elvtagadás szemrehányására, melyet annyi joggal olvasnak mi nálunk Tisza Kálmán fejére. Ez a «trasformismo.» Benne az a fuzió van kifejezve, melyet Depretis a jelenlegi választásokra a tíz évvel ezelőtől legyőzött jobboldalnak vezérével, Minghettivel költött! Fog azonban ez a fuzió örökösül különbözök a mi miniszterelnökünk Pál fordulásától, ugyancsak kézenfekvő dolgot. Depretis nem kormányjalusa előtt és nem elveinek megtagadásával kötötte meg a fuziót. Ó mint a históriai baloldal vezetője jutott kormányra, teljes tíz éven át pályázva és pártjainak elveivel folytatta a kormányzást és ugyanez ideig az előbb uralkodott jobboldali párt ellenzéki állásba jutott. De nagyon természetes, hogy mi a baloldalnak nyugtalanabb és megférhetlenebb elemei lassankint kiváltak Depretis pártjából, viszont közte és a jobboldal szabadlevő és önzetlenebb vezérégyéniségei között lassu közeledés ment végbe. A mérsekelt konzervatív iránynak különben sem lehet természetese, hogy az előhaladottabb elvi irány, ha már kormányra jutott és nagy kormányzati eredményeket viott is ki, mindvégig ellenézze. Csak ennyi az, mit Olaszországban ma «trasformismo»-nak neveznek. Depretis teljes joggal mondhatta is legutóbbi választási beszédében, hogy nem képes belátni, miért ne egyesülne ma Minghettivel, ia a nézetek semmi különbsége sem választja el ez időszerteiket. Bizony rettenetes ügytelenség Tisza Kálmán viselt dolgait és a magyar parlamentarizmus jellegét Depretis példájával és az olasz parlamentarizmus sajátosságával egy kaptárára vonni.

A vámtarifa tárgyalása.

A képviselőház közgazdasági bizottsága ma ülésein folytatta a vámtarifa tárgyalását. Az üléseken jelenlévők s az azokból kiknek árunk az üléseken tárgyalt tárgyak, hogy az ólom vámelemé- nek folyón törést, hogy az ólom vámelemé- nek folyón törést, hogy az ólom vámelemé- nek folyón törést...

pedig a voltképi terv kézen van több mint két év óta. Wein igazgató benyújtotta azt a városhoz még 1884. áprilisban. Akkor megbeszéltek már a vélemények, s megvanak hasonolva ma is. Szakértőket küldtek ki a kérdés minden egyes részletének a tanulmányozására, azok beadták jelentéseiket annak idején, s ma még mindig a teóriával bíbelődök a bizottság. Sőt rozsabb állunk, mint letelején. Akkor két teoria állott fent, ma van már három. Az egyik rész mesterséges szűré készülékek és tisztítókat akar. Erre kijelentik az összes szakértők, tudományos életünk legalaposabb közegei, európai híru kapuzatok, hogy ez egészségi szempontból nem ajánlható. Nem csak jó vizet nem kapunk ezen az úton, de veszélyeztetjük állandóan a főváros, hogy épen a víz fog okozhatni iszonyu kalamitásokat. De azért a tervet nem dobják el. Kiszámolták, kiciszolták. Kiszámolták, hogy az olcsóbb mód lenne-e, mint a másik, s ha felállítani a mesterséges készülékeket, hol kellene azokat felállítani?

Budapest, május 25.
A képviselőház közgazdasági bizottsága a vám-tarifajavaslattal letárgyalással — beleértve az általános vitát is — valószínűleg legközebb csütörtöki ülésén, úgy, hogy a Leng előadó által kidolgozandó bizottsági jelentés előreláthatólag jövő hétfőn a képviselőház elé lesz terjesztve...

Ugy tetszett, mintha már nem is volna beteg. Bályjának, Chaumont hercegnek a gyermeke, a ki azt a kicsit nevet viseli, melyet ő már kihaltak ve!t! A leány belépett s pusztá megjelenésével is nagy hatást tett. Szép gyermek volt, s egyszerű ruházata csak annál jobban föltüntetete idomianak kecsességét és előkelő finomságát. Kicske volt, de olyan piczi és kedves, hogy kívánni sem lehetett volna máskép. A grófnő elbűvölten nézte, hogy mint közeledik feléje. Ez a gyermek az 6 bányának, Chaumont hercegnek a leánya, a kivel ő nem érinkezett, mert a herceg kicsapongó életet élt, de tisztelte, mint idősbebb testvérét és a család fejét. Chaumont herceg karddal a kezében halt meg, s ebben a mai nyárs-polgárius világban ez sem utolsó dolog. Hiasztalanul töltötte életét, de legalább nem alázta le magát azzal, hogy dolgozott vagy a mások pénzével élte volna. Megmaradt mindig urnak s mint ur halt meg. A grófnő pedig minden meg tudott bocsátani, csak a munkát nem. Odaszóltotta a leánykat ágyához s figyelmesen nézegette, lassankint csaknem elérkezékvén. Milyen szép ez az ó unokaháza. Hasonlít az atyjára, de valami különös finomság, báj, költőiség a vonásaiban. Arca hófehér, orra egyenes, ajka piros és életerőtől duzzadt, szemre nagy, sötétek, homloka alacsony, mint egy antik szoboré, haja szőke, arany-szinebe játszó, tömött, fehér nyakára és vállaira omolva. — Mi a neved, gyermekem? — Imögén? — Imögén? Ah, eredeti név, költői, bizonyosan atyád nevezett így el. A leány kisse lesütötte szemét a grófnő fűrközött tekintete előtt, de sem felszéken, sem zavarodott-nak nem látszott. Az apáca felrehozott Juliette mellé, hogy a grófnő ugyszólván egyedül lehessen unokahajával. — És jól érzed magadat a kólosorban? — A mennyire lehet? — De jobban szeretnél a nagyvilágban élni. A leányka elmosolyodott. — Jobb szeretnék itt maradni. — Érttem. — Oh nem lennék ám terhéré senkinek. Hiszen olyan kicsi vagyok, és azt mondják, hogy olyan keveset eszem, mint a madár. — De a madárnak kaliczka kell ám. — Azt sem bánom... ha az ajtáját nyitva hagyják!... De a kólosorban, tudja, kedves néni, minden ajtó zárva van, és micsoda nehéz ajtók, és milyen magasak... S a leányka lábujjhegyre állott és felnyújtotta kezét, mintegy jelezve a szőrnüv magasságát. — Az apáca mozdulatot tett s előre ajtó jönni. — Hagyja csak, szöli rá a grófnő. — Nagyon kedves... Kedves néni! hallotta, hogyan mondta ez? — Saint-Maurice grófné is Chaumont leány, s

SZENVEDÉSEK ISKOLÁJA.
REGÉNY.
FRANCIÁBÓL J. B. 20.
MÁSODIK RESZ.
A KIS HERCEGNŐ.
VII.
Az örökösök.
A grófnő hallgatott néhány pillanatil s aztán oda fordult Juliettehez: — Nincs a leveleiben több, mint a mit már felolvastott? — De igen. Még három oldal... — Azt farszoló lenne végig hallgatni. Olvassa el és mondja el a tartalmát. — Igen egyszerű, asszonyom, viszonzá Noémi, minálul szemével átfutotta a levelet... A fejedelemasszony megerősítte azt, a mit a tisztelő nőne az imént mondt, s megmagyarázta, hogy mikép szerzett tudomást az ön létezéséről és rokonságáról. — Micsoda! Hát azt sem tudták, hogy a világon vagyok? — Nem tudtak, hogy Saint-Maurice grófné a Chaumont herceg testvére, monda az apáca. — És őnt most azért küldtek ide, hogy fizessem a tartást. — Asszonyom, monda az apáca erős hangon, — ön e pillanatban a gyermek egyetlen élő rokona. Nem fogja engedhetni, hogy egy Chaumont-leány kenyerkereső munkára legyen szorítva. Hiszen ezt az isteni gyökerelem sem engedheti. — Nygyszer frank évenként... ez kissé sok. No de fizetem. Ha bátyám nem lett volna nős, vagy holmi kalandoromtól vet volna el, tiltakoztam volna... De hát az a kicsike Chaumont-leány, hercegnő... Mennyi idős? — Tizenhat éves... — És szép? — Ha a grófné maga kívánja megítélni... Hogyhogy? Hát itt van? — Egy melleszközbőlán a hol réam vár. Fejedelmasszonyunk úgy gondolkodott, hogy Saint-Maurice grófné, ha a leányt pártfogásába veszi, meg is akarja nézni. — Holésen gondolkodott a fejedelmasszony... És talán azt is gondolta magában, hogy esetenben, ha Saint-Maurice grófné nem lenne hajlandó a leányért fizetni, hát itt is lehetne hagyni a nyakában. — Oh, grófné, hogyan teheti ezt föl! monda az apáca, léteid meghajlva, de tekintetével inkább erőseztte azt, a mit szavai csafolni látszottak. — Nos há ez vezzesse be a kedves kicsikét, monda a grófné. Egeszen főlvidultnak látszott. Az a gondolat, hogy látni fogja a gyermeket, sajtóságos hatással volt réa.

mint hercegi sarj ó is viseli ezimerében arany mezőben az azurkék szarvast meg az ezüst rigót, mint a Mauroix-k és La Villette-ek, a kiktől származunk. — Ah, hiszen a czimerünköt meg a családánkat látnom, hogy az Orsolyanének gondos nevelésben nekem, tisztelőnek a fiatal hölgyeket. Ez a kis leány tetszik ezer frankot, de a kis hercegnőt öt fogom. A leányka arca kiderült s összetett kézzel hajította meg magát a bégé gyé előtt. — Oh mily boldogság, kedves néni! Azt mondják, hogy ön nagyon beteg... Nem igaz, nem igaz! Fel fog gyógyulni és élél még száz esztendőig. — De én úgy volna, gyermekem... a te érdekeld kisse megkötötten. S az apáczához fordulva hozzátevé: — Megmondhatja fejedelemasszonyának, hogy Chaumont hercegnő mátol fogva az én leányom! E pillanatban lépett be a szobába az öreg Giraud. — Doktor! kiáltott elibe a grófné, — jöjjon hamar és vesse tüzbe az orvosagat! Meg vagyok gyogyulva és száz évet érek — az örökösökön mondja. — Az örökösök! Hát van? kiáltott föl az orvos. — Akkor hát van szerencsém magamat ajánlani, mert én rá nem ninos többé szükségem. VIII. Szerelmi vallomás és hadúsenet. Csoda történt. Saint-Maurice grófné estélyeket adott, lázas izgalomba hozva az ezreke való kék-hölgyvilágát. Tizenegy óra volt, s a vendégek hintai még folytatást kértek az estélyre, mely már a második volt. Az első rendkívül fényesen sikerült, reggeli hat óráig táncoltak, és Giraud orvos egy álló hétig azt sem tudta, hol a feje. A táncz javában folyt már egy óra óta. Tizenkét órára felfutott a levegő a nagy teremben s a vendégek a többi szobákba és a kivilágot parkba voltak kénytelen szerteszórni. Az óltözökek egymást multák felül szépségre és pompára. Még maga Saint-Maurice grófné is szép tudott lenni hosszú fekete bársonyruhájában, melynek óriási uszályát drágaköves csaták tartották össze. Nagy gondolat felnyozott fejr hájával olyan volt, mint valami trianoni festmény a Pompadour vagy Dubarry idejéből. Hát még a grófné, minő föltünést keltettek! Eveline, az öreg Giraud leánya, öt óly tetszett aratott ruhájának választékos egyszerűségével, mint Juliette a maga komoly és biszke szépségével, mint Juliette egy ésbzóntó seregnek élen pedig Imögén hercegnő tündökölt, fehér-vörös túll-ruhájában és gyöngy-éktette arany-hajával.

és szeméi, azok a hamis nézésű és mégis olyan seelid kifejezésű szemek. Imögének tulajdonképen nem volt saját akarata; gondolatlanul teremtete mindenkinek a kívánságára hajlott, minden szeszélynek engedett; s épen ez okozta azt, hogy a konok, zasmok, önféjő Saint-Maurice grófné mindenben csak neki engedelmessé tett, s az egész házát csak az ő parancsait teljesítette. A marquisné, példáló, azt mondta: — Csütörtökön nem lesz vendégcs. — De a kisasszony azt mondta, hogy nagy esztély lesz. — A kisasszony nem parancsol a házban, érti?... De mivel épen most gyöngékedik kisse, nem kell ellenére járn. S ez csütörtökön csakugyan nagy esztély lett. S ez Imögén megerkezte után mindjárt másnap igit volt. Emlékezhetünk, hogyan lépett be a házba: féltéken, szerényen, szomesítve; szegény leányka volt, unokahája bár a grófnának és Chaumont leány, de árva és vagyonatlan s kivéve annak, hogy mihamarabb elküldik a kólosorból. Egy huszonegy óra, s ő lett az urnó a házban. A grófné, ki eleinte válig szörölt, hogy rossznevelésű, elkényeztetett leány, de mind hába. Imögén csakugyan elkényeztetett, szeszélyes gyermek volt, de elismerte a házban mindenki; de eleven, kedves, pajkos, megnyérő, ellentállhatatlan. Sohasem mondta: akarom, de azért mindig úgy történt minden, a hogy ő akarta. Imögén azon kezdte, hogy hadat üzent az orvosoknak; rákényszerítette a grófnét, hogy keljen föl, járjon ki, sétáljon tegegy a városban, meg a környéken. A róga nem használ nag hínót meg a kis zárt kocsit meg kellett csinálnati; az istállóba a két vén kehes gube helyett két szép skót hátsólovat, meg mégis pompás bamosólovat kellett beállítani. (Folytatása következik.)

A többi szobák lakói ugyanazoz az emeleten mind kirohantak, némelyek már fejtőlre, mások fél felöltözten, sőt néhányan teljes rendeltetésben. Különösen magára vonat figyelmenet egy barna, csaknem fekete leány, ki már rége óta feltűnt nekem s a kit nagyon eszadtam. Egyekör olajszínű halvány arcát most élénk piir borítá, egy fekete szeméi kifejeztek rémület, míg hollokkébe gyönyörű nyila nyitoltan omlott alá halvány kek ponygolajára, mely inkább elarulta, minsem elrejté magas alakjának kiváló szép idomait, s egész jelenése oly ritka és elbűvölő szépséget tüntetett fel, hogy pillanatil mintegy varázslattól leigézve bémúltam. A lárna és zürzavar folyton fokozódott, előre hatoltam tehát megtudni annak okát, midőn a már leirt hölgy mögött egyszerre egy másik, bár korosabb, vele határozott cseládi hasonlatossággal bíró nő arc jelent meg, kitől én, mellettk elhaladva, a következő szavakat hallottam: — Mi történt, Klára? mond meg gyorsan! — Ekkor már a rémületes zürzavar általános lett. A hozzám hasonló szállóvendégek egész tömege, a kapusok, bérsozlókú piszékerek és szobaleányok vettek körül a sikoltózott, ki nagy merében látszott ijedség okozta göröcsökben szenvedni, s mindenki ijedségének okát tudakolta tőle. — Azonban felelet helyett csak a folyosó végére mutatott és időközönként göröcsösen fuldoakva hebegette: «A 99-es! a 99-es!» Azonmal oda rohant mindenki. A 99-es számú szoba ajtája tárva volt. Beleptünk, s azonnal láthatuk a szobaleányt sikoltószájakon okat. Egy férfi teste fekkint mozdulatlanul a földön. Teljesen föltöztöve fekkint hanyatt, mereven s egyenesen, iszonyuan elrozott arccsal, megüvesedett, nyitott kiérszített szemekkel. — Meg van halva? kérdezte valaki előjött lelkeztelt. — Küldjenek gyorsan orvosot — kiáltá egy másik. — En orvos vagyok, szölt egy harmadik, keresztül törtéve a nagy tömegen. Ereszzenek. — Az orvos megtapintá a szívet, lehúzta egyik szemhéját és merőn arczába nézett a földön fekvő férfink. — Meghalt, határozottan halott; már ki is hült a test. A halálnak már több órával ezelőt kellett beállani. — Ki lehet? Ez a kérdés lebbent el számos ajakról. — A 99-es számú szoba lakója volt ez a gentleman, felelé a kapusok egyike. — De hogy hívják? Nem tudják a nevet? — Nem sir, csak tegnap érkezett. Majd megtudjuk nevt az irodában. De mi itt csakis a 99-esnek ismerjük. — Nagyon is jól ismertem a modern szállodák spanyolán, mely felelőzött az egyéniséget a szám szerinti megjelölésnek és épen le akarim sietni, hogy a

A 99-es.
GRIFFITHS ARTHUR TÖL.
ANGOLÓL.
fordította: SZIGETHYNI SZALAY ERZSI.
I.
A megrémült szobaleány.
Egy nyári regelen épen öltözödsémet fejztem be a Grand Hotel első emeletén birt hálószobám-ban, midőn egy a folyosóról behangzó éles sikoltásra összeresztettem. A sikoltást egy második, aztán egy harmadik követte. Ajtómat felnyitva, láttam, hogy egy megijedt szobaleány volt az, a ki sikoltozva futott végig a folyosón. — Sokatlan, háborító hangok természetesen általános nagy izgatottságot idéztek elő.

1886
A főváros ivóvize.
Külföldi hírek.
Közértesítések.
Nemzeti ujság.
MAGYAR
és nyitvat.
a francia
a legújabb
kísérlet után
szűve 10 frt
12 frt
MAGYAR
és nyitvat.
a francia
a legújabb
kísérlet után
szűve 10 frt
12 frt
MAGYAR
és nyitvat.
a francia
a legújabb
kísérlet után
szűve 10 frt
12 frt
MAGYAR
és nyitvat.
a francia
a legújabb
kísérlet után
szűve 10 frt
12 frt

1886
A főváros ivóvize.
Külföldi hírek.
Közértesítések.
Nemzeti ujság.
MAGYAR
és nyitvat.
a francia
a legújabb
kísérlet után
szűve 10 frt
12 frt
MAGYAR
és nyitvat.
a francia
a legújabb
kísérlet után
szűve 10 frt
12 frt
MAGYAR
és nyitvat.
a francia
a legújabb
kísérlet után
szűve 10 frt
12 frt

